

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, IČ 67010041, zast. JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou, se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ředitelství vodních cest ČR**, se sídlem Vinohradská 184, Praha 2, zast. JUDr. Richardem Nigrinim, Ph.D., advokátem, se sídlem Kladská 1489/5, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o žádosti žalobce č. 52 o poskytnutí informací,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost rozhodnout o žádosti žalobce č. 52 ze dne 1. 12. 2012, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.500,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ludmily Krátké, advokátky.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nečinností žalovaného při vyřizování jeho žádosti o informace č. 52 ze dne 1. 12. 2012. K tomu uvedl, že žalovaný nejprve sdělením ze dne 14. 12. 2012 žalobci oznámil, že lhůtu pro poskytnutí informací prodlužuje o 10 dní a poté rozhodnutím ze dne 27. 12. 2012 jeho žádost odmítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 4. 4. 2013 bylo odmítavé rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení s tím, aby žádost č. 52 vyřídil do 15 dnů od doručení rozhodnutí. Žalovaný poté zůstal nečinný, a to i poté, co žalobce dne 29. 4. 2013 podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že si je vědom toho, že lhůty pro vyřizování žádostí dle zákona o svobodném přístupu k informacím jsou pro něj závazné a že je nutné je dodržovat. Poukázal nicméně na objektivní potíže spojené s touto agendou. Žalovaný dále upozornil na to, že dle jeho názoru je podání žaloby motivováno získáním

neodůvodněné procesně konkurenční výhody ze strany žalobce vůči ostatním účastníkům soudních a správních řízení, včetně procesu EIA.

Poté, co bylo žalovanému doručeno rozhodnutí Ministerstva dopravy o zrušení jeho předcházejícího odmítavého rozhodnutí, žalovaný musel provést koncepční posouzení tohoto rozhodnutí, které si vyžádalo delší dobu, takže žalovaný nestihl žádost vyřídit v následujících 15 dnech. Žalovaný neshledal ve svém předchozím odmítavém rozhodnutí své pochybení a neztotožnil se s důvody obsaženými v rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 2. 4. 2013 a považuje své odmítavé rozhodnutí i nadále za věcně správné. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázal na to, že informace požadované v žádosti žalobce nemá, a proto je nemůže poskytnout. Žalovaný se proto domnívá, že vyhověl žádosti přesně v souladu s jejím zněním a že žadatel (žalobce) obdržel přesně ty informace, které požadoval. Žalovaný již nevydal nové opakované rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť skutkový ani právní stav se v mezidobí nezměnil s výjimkou zahájení řízení ve správním soudnictví. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pro případ, pokud by soudu jeho výklad příslušných ustanovení nedovolil žalovaným navrhovaný postup, navrhl žalovaný, aby věc byla předložena Ústavnímu soudu.

Při ústním jednání před Městským soudem v Praze dne 24. 10. 2013 žalobce setrval na podané žalobě. Žalovaný s poukazem na argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě setrval na návrhu, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z předloženého správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 3. 12. 2012 byla žalovanému doručena žádost žalobce č. 52 o poskytnutí informací, v níž žádal aby mu žalovaný poslal následující informace: *„doklady (například smlouvu či smlouvy, nikoliv plnou moc či substituční plnou moc) o zastupování Ředitelství vodních cest České republiky advokátem Mgr. Markem Vojáčkem před soudy a doklady o výdajích Ředitelství vodních cest České republiky za poskytnuté služby těmito doklady a touto osobou k 30. 11. 2012.“*

Sdělením ze dne 14. 12. 2012 zn. ŘVC/2261/2012 byl žalobce vyrozuměn, že lhůtu na odpověď na podanou žádost prodlužuje žalovaný o 10 dnů. Dne 27. 12. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí zn. ŘVC/2301/2012, kterým žádost žalobce podle ust. § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 67 správního řádu odmítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že požadovanými informacemi nedisponuje. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva dopravy 2. 4. 2013 č.j. 38/2013-030-Z 106/8 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2012 č.j. ŘVC/2301/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí spolu se správním spisem žalovaný obdržel dne 4. 4. 2013.

Dne 3. 5. 2013 byla žalovanému doručena stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný tuto stížnost postoupil Ministerstvu dopravy dne 30. 5. 2013. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2013 č.j. 38/2013-030-Z106/11 bylo o stížnosti žalobce rozhodnuto tak, že žalovanému bylo příkázáno, aby do 15 dnů od obdržení tohoto rozhodnutí žalobcovu žádost o poskytnutí informace vyřídil. Toto rozhodnutí Ministerstva dopravy spolu se správním spisem bylo žalovanému doručeno dne 21. 6. 2013.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu správní soud zkoumá pouze to, zda žalovaný správní orgán je či není nečinný. V daném případě tedy je úkolem soudu posoudit, zda žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací či nikoli. Soud přitom není v tomto řízení oprávněn řešit otázku, jak má žalovaný o žádosti rozhodnout, tj. jakou podobu má jeho rozhodnutí mít. Soud tedy nezkoumá, zda žalovaný byl povinen žalobci požadované informace poskytnout anebo nikoli. Argumenty žalovaného mířící tímto směrem tedy soud nepovažuje za relevantní pro toto řízení, přesto je však třeba poznamenat, že jako naprosto lichý se jeví argument, že žalobce hodlá získáním požadovaných informací získat neoprávněnou procesní výhodu oproti jiným účastníkům správních řízení, čímž jsou zřejmě míněna řízení vztahující se ke stavbám, kde žalovaný vystupuje jako stavebník. V daném případě však žalobce požadoval informace týkající se výlučně hospodaření žalovaného a jde o informace, jejichž využití např. v procesu EIA, který žalovaný výslovně zmiňuje, si lze představit jen velmi obtížně. Žalovaný tu zřejmě mechanicky převzal argumentaci vztahující se ke zcela jiné právní věci.

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že žalovaný nejprve o žalobcově žádosti rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 27. 12. 2012. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 2. 4. 2013. Rozhodnutí žalovaného tak pozbylo právních účinků a byl tak nastolen stav, jako by o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto vůbec. Je tedy zřejmé, že žalovaný jako povinný subjekt byl po právní moci tohoto zrušujícího rozhodnutí povinen žádost znovu posoudit v souladu s právním názorem, jímž ho Ministerstvo dopravy zavázalo, a buď požadované informace žalobci poskytnout anebo vydat nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaný však neučinil nic a zůstal zcela nečinný, a to i přes podanou stížnost žalobce a navzdory rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2013, jímž bylo žalovanému příkázáno, aby žalobcovu žádost vyřídil.

Tvrzení žalovaného, že se neztotožnil s názorem Ministerstva dopravy uvedeným ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 2. 4. 2013, je zcela irrelevantní. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu (které se podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím použije i na postup podle tohoto zákona) je prvoinstanční správní orgán vázán názorem svého nadřízeného orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí, jímž bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalovanému tedy nepřísluší jakkoli zkoumat správnost názoru svého nadřízeného orgánu a zpochybňovat jej. Vysloveným právním názorem je vázán a je povinen ho respektovat. Presentovaný přístup žalovaného, který se odmítl řídit právním názorem svého nadřízeného orgánu, protože ho považoval za nesprávný, zcela popírá princip hierarchie veřejné správy a v podstatě by vedl k tomu, že by jakékoli opravné prostředky pozbyly svého smyslu.

Soud musí rovněž odmítnout názor prezentovaný žalovaným při ústním jednání před soudem, podle níž nemohl žádost o informace vyříditi proto, že neměl k dispozici originál správního spisu, a to v důsledku žalobcem podané stížnosti či žaloby ve správním soudnictví.

Žalovaný měl správní spis k dispozici od 4. 4. 2013, kdy mu byl vrácen spolu se zrušujícím rozhodnutím Ministerstva dopravy. Patnáctidenní lhůta k vyřízení žádosti počítaná od tohoto dne by skončila dne 19. 4. 2013. Stížnost žalobce mu však byla doručena až dne 3. 5. 2013 a žalovaný ji předložil svému nadřízenému orgánu až dne 30. 5. 2013, ačkoli byl povinen ji podle § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím předložit ve lhůtě 7 dnů od doručení.

Správní spis byl poté žalovanému vrácen dne 21. 6. 2013 spolu s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 12. 6. 2013, jímž bylo na základě stížnosti žalovanému příkázáno, aby žádost vyřídil. Patnáctidenní lhůta počítaná od toho dne by uplynula dne 27. 6.

2013. Ani v této lhůtě však žalovaný žádost nevyřídil. Správní spis byl přitom soudu doručen až dne 25. 7. 2013, tedy dávno po uplynutí této lhůty.

Vzhledem k výše uvedenému je tedy zřejmé, že žalovaný měl dostatečný časový prostor pro vyřízení žalobcovy žádosti o informace, avšak neučinil tak, a to navzdory několikanásobnému uplynutí zákonem stanovené lhůty a navzdory tomu, že mu to již bylo přikázáno jeho nadřízeným orgánem.

Žalovaný navrhoval, aby zdejší soud, pokud se neztotožní s argumenty žalovaného, věc předložil Ústavnímu soudu. Soud tomuto návrhu žalovaného nevyhověl, neboť pro tento postup neshledal žádný důvod. Soud nemůže k tomuto svému závěru uvést žádné bližší odůvodnění, neboť žalovaný neuvádí, které zákonné ustanovení aplikované v této věci je dle jeho názoru v rozporu s ústavním pořádkem a v čem. Je pak třeba připomenout, že žalovaný tu vystupuje v pozici správního orgánu (tedy státu), kterému z tohoto důvodu nesvědčí žádná práva zakotvená v Listině základních práv a svobod.

Ze všech shora uvedených důvodů soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcově žádosti, a to ve lhůtě deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení této lhůty soud přihlédl k tomu, že žalovaný již měl několikrát příležitost žalobcovu žádost vyřídit a stanovil tedy lhůtu mírně kratší, než je lhůta zákonná. Způsob formulace rozsudku odpovídá zákonnému ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s., je však zcela zřejmé, že žalovaný splní povinnost uloženou mu tímto rozsudkem nejen v případě, kdy vydá rozhodnutí, ale i tehdy, pokud žalobci požadované informace poskytne (a v důsledku toho nevydá žádné rozhodnutí).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a ústní jednání před soudem), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 10.200,- Kč. K tomu se připočítává cestovné právní zástupkyně žalobce z Brna do Prahy a zpět v celkové výši 300,- Kč, což právní zástupkyně doložila předložením jízdního dokladu u ústního jednání před soudem. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.500,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu